

undladt til sin Chef, Politimesteren, at indgive en Klage over Politimesterens Søn og Fuldmægtig. Jeg tror ikke, det vilde lykkes at faa Dom over Arrestforvareren for dette Forhold. Noget ganske andet er det, at der kan være Tale om en administrativ Indskriden ogsaa lige over for ham. Men naar de paagældende — det gælder dog kun den ene af dem, da Fuldmægtigen allerede forlængst ikke mere er i Storeheddinge og overhovedet ikke mere Retsbetjentfuldmægtig, men i en anden Stilling — naar altsaa Politibetjenten ikke er afskediget eller suspenderet, ligger det deri, at jeg har mine bestemte Grunde til at ønske at vente med at tage Bestemmelse om administrativ Indskriden, indtil Dom i Sagen foreligger. Og jeg føler mig forvissat om, at Betjenten efter den Forskrækkelse, han nu gennem Forhørene og Sagens Paatale har faaet, nok skal vide at tage sig i Agt i den Tid, der staar tilbage, indtil der falder Dom i Sagen.

Jeg skal altsaa paa det bedste anbefale dette Lovforslag til det høje Ting i det Haab og den Fortrøstning, at det vil gaa væsentlig uforandret gennem begge Rigsdagens Afdelinger og virke til Velsignelse og Fred for svage og værgeløse Folk i vort Samfund.

P. Bjerre: Den højtærede Justitsminister bemærkede, at af de foregaaende Talere var der mange, der havde udtalt, at det var en Skam, at der skulde ske Bøller og Voldsmænd nogen Skade. En saadan Opfattelse af min Tale vil jeg ikke have gjort gældende. Jeg hævdede tydeligt nok, at jeg vilde have en Straf anvendt, som var baade mere virkningsfuld og strengere end Prygl. Det, jeg vilde have pointeret, var en Indsigelse mod den Afgudsdyrkelse, der drives med Prygl, som om det var det eneste Universal middel, der kunde hjælpe, naar alt andet svigtede. Det var denne Tyrketro, jeg saa stærkt som muligt vilde protestere mod, ogsaa for den skadelige moralske Virknings Skyld, den har i al Almindelighed. Man hører ofte Mand og Mand imellem sagt som saa: „Den Mand har fornærmet mig, jeg burde lægge Sag an imod ham,“ hvortil en anden svarer: „Det skulde du ikke; gode tørre Prygl ere det eneste, han respekterer.“ Det er en almindelig Opfattelse, at Prygl er det eneste rigtige til baade den og den. Det er det, jeg gerne vilde nedlægge en Indsigelse mod. Prygl hjælpe aldrig, de have aldrig og kunne aldrig forbedre et Menneske. Prygl ere ikke noget Middel, hver-

ken til Opdragelse eller til Afværgelse, og der følger aldrig noget godt deraf. Jeg ønsker derfor at advare mod at knytte noget Haab til en saadan Sæbeboble, der ikke blot ikke virker, men som gør megen Skade.

Jeg vil meget gerne være med til at væрге dem, der skulle værges. Den højtærede Justitsminister sagde, at der ikke var nævnt noget andet Middel, og at der ikke har været antydning andet end langvarigt Strafarbejde, og det har man nu indtil 4 Maaneder. Jo, man har antydning baade meget længere varende Strafarbejde og Forandring i de nugældende Paragraffer, saaledes at den Slags Overfald kan straffes med strengere Straffe end Tyveri og Bedrageri. Jeg vil ikke staa og forsvare Tyveri, men det er jo i og for sig en ret formildende Omstændighed, naar en fattig Mand eller Kone tager noget Brød eller Kød til de sultne Børn, hvorimod det vidner om stor Sjælsraahed, naar Bøller overfalde Mennesker uden nogen som helst Grund. Jeg ønsker derfor at pointere saa stærkt som muligt, at jeg ønsker, at disse Overfald straffes langt strengere og haardere end Tyveri og Bedrageri og meget andet. Jeg vil væрге mig imod, at jeg skulde have holdt en mild Haand over Bøller og Voldsmænd, men jeg har ikke Spor af Tro til Prygl, og jeg har dog levet, som jeg nævnedes i Gaar, i saadanne Kredse, hvor jeg har set dem give og tage Prygl, og jeg har aldrig set nogen Virkning af dem, og de Gange, jeg selv har givet dem — det indrømmer jeg — høre til de sorteste Minder i mit Liv. Jeg har aldrig haft Glæde deraf, og jeg er ikke stolt deraf. Derfor tror jeg, man skulde forsøge andre Straffemidler.

Det, der har været i Vejen i Arbejdsanstalterne, har sikkert ofte været det, at naar en Mand ikke har villet bestille noget, har man ikke turdet gøre noget ved ham. Jeg skal nævne et Eksempel fra Randers Arbejdsanstalt, hvor en Mand en skøn Dag nægtede at bestille noget. Saa overvejede man, hvad man skulde gøre ved det, og man tænkte paa ikke at give ham noget at spise, førend han gjorde det paagældende Arbejde. Men man gjorde det ikke, for man var bange for, at Socialistbladene skulde skrive derom og sige, at det var Barbari, at man sultede Folk. Den Slags Øllebrødsbarmhertighed vil jeg nødig være med til. Naar der staar Mad paa Bordet, og der er et Arbejde, der skal gøres, saa siger jeg — ogsaa til mine egne Børn og Folk —: Hvis I ikke gøre det